

Simek Valéria

A madarak énekelnek

Megálltam az erdő lélegző
lombjai alatt, az ős-gyalogút
keményre tiport tenyerén.
Lecsukott szemmel hallgattam a
madarak énekét. Időtlenül,
árnyék simogatta arcom.
A nyár kigombolt ruhájában
zsongott ezernyi bogár.
De jó, de jó volt ott állni,
ahol magához ölelt a
természet. Az ifjúság
játszott lelkemben,
erőt, hitet adott, ahogyan a
mindenség, a nyugalom
átölelt.

Elérhetetlen

Amikor már bízni,
reménykedni kezdtem
egy ígéletben, akkor
mondtam le róla.
Az adott szó erejében
kételkedve lenni egy
körben, messze a céltől,
a megvalósulástól.

Öreg ős

A szőlőtőkék tarka,
tenyéryi levél ruháikat
vetkőzik a nyirkos, cseppenő
elmúlásban. Pinceszagú,
öreg ős van a présházban.
Vérző venyige az alkonyi táj.
Érzed az eltűnt idők világát.
Visszahozhatatlanul
elporladt múltat.
Az öreg pincék beomlottak, a
titokzatosan susogó fák
kipusztultak, források
elapadtak. Megemésztette
az idő. Elfojtott emlékezet,
már beszélni sem lehet
róla.

Akkor nem tudtam

Akkor nem tudtam,
milyen boldog vagyok,
a természet szabadságában.
Hagyta gyerekeknek lenni,
olyannak, amilyen voltam.
Kiültem melléd a kisszékre, a
jázminbokor alá, és együtt
hallgattunk nagymamám.
Pihentünk az árnyékban,
csendben, a virágos kertben.
Időtlen valóság volt,
megfoghatatlan.
A veled töltött idő,
elveszítetetlen örömként
száll utánam.